Praktičtí právníci na universitě. Německé ministerstvo kultu zavedlo jako novinku v letním semestru 1931 na berlínské universitě praktická cvičení z práva trestního i občanského a civilního procesu, vedená výlučně právníky z praxe (soudci, advokáty, správními úředníky) stojícími mimo sbor universitních docentů. Cvičení z trestního práva je svěřeno ženě-soudci. — av —

Nouzové nařízení německého říšského presidenta z 28. III. 1931 dává rozsáhlou pravomoc policejním a správním orgánům. Zajímavé jest jeho ustanovení, že správní orgány mohou rozpustiti spolek, jehož členové se opětovně prohřešili proti nouzovému nařízení, neb trestním zákonům vůbec; dříve, dle zákona na ochranu republiky mohlo se tak státi jen tehdy, byl-li účel spolku velezrádný. Ježto i politické strany jsou spolky s hlediska cit. normy, může vláda kdykoliv nařídit rozpuštění radikálních stran pravých i levých. —av—

Političtí trestanci. Nemáme dosud zákona o výkonu trestu politických provinilců. Platí sice nejv. rozh. ze dne 28/10.1849, avšak jest sporné, zda vůbec a v jakém rozsahu možno ho použíti. Je zejména pochybno, zda toto rozhodnutí platí též při odsouzení pro trestné činy, spáchané podle zákona na ochr. rep. Minist. spravedlnosti výnosem ze dne 2./5. 1928, č. 17428/28 sdělilo, že lze odsouzencům pro delikty podle zákona na ochr. rep. povolovati pouze v jednotlivých případech na žádost určité konkrétní výhody a úlevy, které vypočítává. Tím tedy postavilo se min. spravedlnosti na stanovisko, že odsouzenci podle tohoto zákona nemají nároku na výhody politických vězňů. V praxi se též tyto výhody většinou nepovolovaly, zejména pokud šlo o odsouzení pro zločin dle § 15/3 zák. na ochr. rep. Nejvyšší správní soud rozhodnutím ze dne 30/1. 1931 č. 18785/30 prohlásil tuto praksi za nezákonnou. V daném případě byl stěžovatel odsouzen pro zločin dle § 15/3 zák. na o. r. spáchaný podněcováním ke zločinu uvedenému v §§ 1, 2 tohoto zákona. Žádost jeho o přiznání výhod politických vězňů byla pořadem instancí zamítnuta s odůvodněním, že výhody politických vězňů příslušejí pouze těm, kdož byli odsouzeni pro trestné činy výslovně vypočtené v nejv. rozh. ze dne 28/10. 1849. Nejvyšší správní soud zrušiv rozhodnutí min. spravedlnosti pro nezákonnost, uvedl v důvodech, že za delikt politický jest tu nutno pokládati každý, který vykazuje charakteristické známky deliktů v uvedeném rozhodnutí taxative vypočtených. Nejvyšší správní soud ale nemusí podati úplnou a vyčerpávající definici politického deliktu ve smyslu tohoto nejv. rozhodnutí z r. 1849, protože v daném případě je povaha politického deliktu zcela jasná. Dle právního řádu v r. 1849 byly prohlášeny veškeré úklady o eksistenci a celistvost státu za zločiny velezrady, bez ohledu, šlo-li o činnost bezprostřední či pouhé podněcování k ní. Veškeré tyto velezrádné činy byly prohlášeny za delikty politické. Je proto nutno i dnes podněcování ke zločinu dle §§ 1 a 2 (býv. velezrada) uznati za delikt politický ve smyslu nejv. rozhodnutí z r. 1849, třebas toto jednání tvořilo dnes samostatný zločin (§ 15/3 zák. na ochr. rep.).*) Ský.

Předkládání vzorků k patentové přihlášce. Chce-li někdo, aby mu na jeho vynález byl patentním úřadem udělen patent, musí podati řádně doloženou přihlášku, t. j. musí býti přiloženo potvrzení poštovního úřadu šekového, že byl na účet patentního úřadu zaplacen přihláškový poplatek 100 Kč (§ 114 pat. zák.), mocný list zástupci vyhotovený, podal-li žadatel patentu svou přihlášku zástupcem a konečně p o p i s přihlášeného vynálezu, sepsaný ve dvojím vyhotovení, podepsaném žadatelem patentu nebo jeho zástupcem (§ 51 pat. zák.).

---

*) K tomu jest připomenouti, že 23. dubna 1931, tedy kdy tato zpráva byla vysazena, podala vláda v poslanecké sněmovně osnovu zákona o státním vězení, která přináší nové předpisy pro výkon trestů politických provinilců. Pozn. redakce.